

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.D.**, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem*, se sídlem Guldenerova 4, 326 00 Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **A.H.**, bytem ..., v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 2. 2017 č. j. RP/5195/16,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Napadené rozhodnutí

Obecní úřad Štěnovice, odbor výstavby, (dále též *stavební úřad*) rozhodnutím ze dne 13. 10. 2016, č. j. výst. 7/13/11 vydal k žádosti stavebníka A.H. stavební povolení na stavbu: *Přístavba haly pro kovovýrobu, skladu tlakových láhví, přístavba skladu pro skladování a prodloužení jeřábové dráhy*, na pozemku parc.č. 545/1 v katastrálním území Robčice u Štěnovic a současně ve výroku II. rozhodl o námitkách účastníků.

O odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí stavebního úřadu změnil tak, že

a/ V preambuli I. výroku se text „zákona č. 500/20058“ nahrazuje textem „zákona č. 500/2004 Sb.“,

b/ v I. výroku rozhodnutí se text „... na pozemku parc. č. 545/1...“ doplňuje textem „a 983/10“,

c/ Z II. Výroku o námitkách účastníků řízení v plném znění vypouští body č. 1), 4), 6), 7a), 7b), 7f), 7g) 7h), 7k).

Ve zbývajících částech rozhodnutí stavebního úřadu vydané pod č.j: výst. 7/13/11 ze dne 13.10.2016 podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které tvrdil, že žalovaný neprovedl v odvolacím řízení důkazy, které žalobce navrhoval. Konkrétně tvrdil, že nebyl poučen podle § 36 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu a nemohl předkládat důkazní návrhy až do doby vydání rozhodnutí.

Žalobce tvrdil, že žalovaný měl provést účastnický výslech žalobce, i přesto, že není tento důkazní prostředek výslovně ve správním řádu upraven, neboť provedení tohoto důkazu bylo nutné pro zjištění řádného stavu věci.

Žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně posoudil údajnou opožděnost důkazních návrhů. V projednávaném případě měl podklady shromážďovat správní orgán z úřední povinnosti, neboť má povinnost zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Z námitek, které žalobce uplatňoval, žalovaný přitom věděl, že se na žalobcových pozemcích otáčejí vozidla a proto měl sám k této otázce shromáždit důkazy.

Žalobce tvrdil, že sám nemohl jako podklad rozhodnutí předložit účetní závěrku společnosti HAKON STEEL s.r.o. za rok 2015, která byla ve sbírce listin zveřejněna až 26.10.2016. Z tohoto dokumentu by bylo možné zjistit počet zaměstnanců, kteří ve firmě A. H. pracují. Účetní uzávěrky jsou přitom veřejně přístupné na obchodním rejstříku a správní orgán si tak sám mohl ověřit počty zaměstnanců k objasnění otázky rozrůstání kovovýroby ve stávajícím objektu.

Podle žalobce žalovaný se měl zabývat též otázkou ověření navýšení výrobní kapacity, která se z původní zakázkové výroby přeměnila na výrobu průmyslovou. K ověření těchto informací měl použít veřejně dostupné internetové stránky, jak žalobce v průběhu řízení navrhoval.

Ve druhém okruhu žalobních bodů žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně rozhodl o námitkách v rozsahu výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu pod bodem 7c, 7d a 8a. Tyto námitky se týkaly dopravní obslužnosti stavby a správní orgán se těmito námitkami měl zabývat. Rovněž měl žalovaný náležitě prověřit tvrzení, zda se na žalobcově pozemku vozidla vjíždějící do areálu stavebníka otáčejí. V daném případě měla být stavebníkovi uložena povinnost vybudovat novou místní komunikaci, a to mimo jiné v návaznosti na nový územní plán obce. Uvedenými pochybeními žalovaného bylo zasaženo do práva žalobce na ochranu majetku a ochranu jeho vlastnického práva. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o přiznání práva žalobci na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k tvrzení žalobce, že v odvolacím řízení nebyly provedeny důkazy, které žalobce navrhoval, uváděl, že se s důkazními návrhy žalobce v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Podle § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Stav věci byl v projednávané věci náležitě zjištěn a odvolací orgán jasně uvedl, proč jednotlivé navržené důkazy neprovede - mimo důvody uvedené v § 82 odst. 4 správního řádu to bylo i věcné zdůvodnění toho, že jednotlivé důkazy nemohou prokázat nic z toho, co jimi odvolatel zamýšlel prokázat. Žalovaný odkazal na dotčené pasáže z napadeného rozhodnutí a zdůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné. V napadeném rozhodnutí je u každého důkazního návrhu zcela jasně uvedeno zdůvodnění toho, proč odvolací orgán tento důkaz neprovedl. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce v odvolání vůbec neuvedl, z čeho by mělo vyplývat jeho oprávnění požadovat provedení nových důkazů tak, jak to požaduje § 82 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se k návrhům na provedení nových důkazů uplatněných až v odvolání přihlídně jen tehdy, jde-li o takové důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno činit v řízení prvního stupně určitý úkon, musí tento úkon učinit spolu s odvoláním. Z tohoto ustanovení tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalovaného minimálně tvrdit, že uplatnění důkazů nemohl žalobce provést v řízení v prvním stupni, žalobce však nic takového v odvolání vůbec netvrdil. Postup žalovaného, když neprovedl navržené důkazy, je tak zcela správný a v souladu se smyslem správního řízení, jehož stěžejní část probíhá před orgánem prvního stupně.

Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že žalobce nikdy nebyl poučen o možnosti navrhnout důkazy ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu, protože takové tvrzení se naprosto míjí s tím, co je součástí správního spisu. Žalobce byl o koncentrační zásadě poučován v řízení několikrát, o čemž se soud může přezkoumáním správního spisu přesvědčit - viz např. oznámení o pokračování v řízení č. j. výst. 7/13/150 ze dne 06.05.2015 (poř. č. 150), usnesení podle § 36 odst. 1 správního řádu č. j. výst. 7/13/153 ze dne 14.07.2015 (poř. č. 153), sám žalobce dokonce v písemnosti poř. č. 154 žádal o prodloužení lhůty k možnosti podávat důkazní návrhy, takže zde nemůže být vůbec řeč o tom, že by žalobce nebyl poučen o možnosti navrhnout důkazy a o principu, který se navrhování důkazních prostředků týká. Žalovaný dále zdůraznil, že řízení vedené podle stavebního zákona je ovládáno navíc koncentrační zásadou zakotvenou ve stavebním zákoně, takže povinnost žalobce brojit proti postupu stavebního úřadu již ve stanovených lhůtách v prvostupňovém řízení tak vyplývá nejen ze správního řádu (§ 36 odst. 1, § 82 odst. 1), ale je navíc zesílena i zněním stavebního zákona (§ 89 a § 114), takže je vyloučeno, aby žalobce v odvolání uváděl nové skutečnosti a chtěl k jejich prokázání provádět nové důkazy. Žalobcem navrhované důkazy se tak týkají jen toho, co již tvrdil v prvostupňovém řízení a měl povinnost dle § 52 správního řádu na podporu svých tvrzení opatřit důkazy. Pokud tak neučinil, nelze tuto vadu zhojit tím, že jsou bez dalšího tyto důkazy navrženy k provedení až v odvolacím řízení. K tomuto žalobnímu bodu žalovaný tedy uzavírá, že ačkoliv žalovaný neměl povinnost pracovat s důkazními návrhy žalobce, tak přesto se s nimi vypořádal a rozebral je a v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč je nebude provádět - žalobcem navrhované důkazy jednak nemohly prokázat to, co žalobce od nich požadoval, a dále provedení účastnického výslechu ani není dle správního řádu možné, protože dle § 55 správního řádu může být svědkem pouze ten, kdo není účastníkem řízení. Pokud chtěl žalobce správním orgánům něco sdělit, mohl tak učinit na základě několika

poučení a výzev stavebního úřadu v průběhu řízení (když řízení je vedeno několik let a bylo vydáno minimálně 5 rozhodnutí stavebního úřadu), a neměl čekat na to, až ho správní orgány k nějaké „účastnické výpovědi“ vyzvou. Další žalobní okruh se týká údajně nesprávně zamítnutých žalobcových námitek, které uplatnil na ochranu svých vlastnických práv. Tyto námítky se týkají dopravní obslužnosti areálu. Žalovaný k tomu uvádí, že obdobné námítky byly uplatněny již v odvolání a žalovaný se s nimi řádně vypořádal a neuznal je důvodnými. Ke svým závěrům došel žalovaný na základě mnoha argumentů, které do sebe zapadají a tvoří logickou řadu se řádně odůvodněnými závěry vycházejícími ze spisového materiálu. Žalovaný tedy v tomto odkazuje na napadené rozhodnutí.

Žalovaný setrval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

V průběhu jednání před krajským soudem žalobce prostřednictvím svého zástupce i strana žalovaná setrvali na svých argumentech, které byly obsaženy jednak v písemném odůvodnění žaloby a jednak v písemném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

A.H. jako osoba zúčastněná na řízení v průběhu jednání uváděl, že s žalobcem udržoval dlouhodobě velmi dobré kamarádské i obchodní vztahy, až v posledním období se situace změnila. Sám je vlastníkem výrobního objektu na pozemku 545/1 v k.ú. Robčice u Štěnovic. Dopravní obslužnost tohoto objektu přitom danou lokalitu nezatěžuje. Do objektu zajíždí 2 až 3 kamiony denně, avšak může se stát, že některý kamion zabloudí a může přejet pruh pozemku o šíři 2 metrů, jehož je žalobce spoluvlastníkem. Rovněž na pozemek 545/1 příležitostně zajede i kamion, který se na místním parkovišti otáčí, ale tato situace nečiní nikomu problém. Pokud jde o rozšíření výroby v halách na pozemku 545/1, pak rozhodně úvodní prováděná řemeslná výroba se nezměnila na výrobu průmyslovou, neboť firma, která výrobu provozuje má vlastní výrobní program, vlastní obchodní partnery a oproti počátkům své činnosti vykonává činnost sofistikovanější, neboť z počátku vytvářela 1 kg železa v hodnotě 30 Kč, v současnosti vyrábí 1 kg železa v hodnotě 120 Kč. Toto je jediná změna, která přináší firmě vyšší zisky.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

a) Výchozí stav věci

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 24. 11. 2008 podal A.H. žádost o dodatečné povolení stavby: „*Přístavba výrobní haly a skladů hutního materiálu na pozemku č.parc. 545/1 v katastrálním území Robčice u Štěnovic.*“ Stavební úřad dne 17. 12. 2008 vydal prvé rozhodnutí č. j. výst. 477/08, kterým žadateli stavbu dodatečně povolil. Žalovaný jako odvolací orgán v další fázi stavebního řízení opakovaně rozhodnutí stavebního úřadu o žádosti stavebníka zrušil a posledním svým rozhodnutím ze dne 13. 10. 2006, č. j. výst. 7/13/11 stavební úřad v části žádosti dodatečně povolil předmětnou stavbu, stanovil podmínky pro dokončení stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení. O odvolání vůči

tomuto rozhodnutí stavebního úřadu rozhodoval žalovaný a vzhledem k tomu, že žádost byla podána před 1.1. 2013, posoudil žádost podle stavebního zákona ve znění platném před jeho změnou provedenou zákonem č. 350/ 2012 Sb.

Soud dále vycházel z nesporné skutečnosti, že žalobce je spoluvlastníkem pozemků parc.č. 541/15, 19, 21 v k.ú. Robčice u Štěnovic a na něm se nacházejících staveb a mezujících pozemků parc.č. 542/2 a 542/3 v k.ú. Robčice u Štěnovic. Tyto pozemky odděluje od dotčené parc. č. 545/1 ve vlastnictví A.H. pozemek 542/1 ve vlastnictví obce Útušice.

b) Právní posouzení žaloby

Soud přezkoumával zákonnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu, nikoliv v komplexní rovině, ale v mezích uplatněných žalobních bodů, a dospěl k následujícím závěrům.

Žalobce uplatnil dva okruhy žalobních tvrzení, přičemž v prvním napadal procesní postup správních orgánů a tvrdil, že žalovaný v odvolacím řízení neprovedl důkazy, které žalobce sám navrhoval a že v průběhu řízení nebyl poučen ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu a proto byl oprávněn předkládat důkazní návrhy až do doby rozhodnutí správního orgánu. Tohoto tvrzení soud konfrontoval s obsahem správního spisu a shledal, že není pravdivé, protože žalobce byl prokazatelně poučen o právech a povinnostech, byl poučen i o tom, že v dané fázi řízení lze i před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnit námitky a byla stanovena i lhůta pro uplatnění těchto námitek, a to do 29.5.2015 s poučením, že k jiným nebo později uplatněným námitkám se již nepřihlíží. (*Oznámení o pokračování řízení ze dne 6.5. 2015, čj. výst. 7/13/150, usnesení stavebního úřadu ze dne 14.7. 2015, čj. výst. 7/13/153, na které žalobce písemně reagoval žádostí o prodloužení lhůty pro podání důkazních návrhů, stanovisek a námitek ze dne 14.7. 2015*) Tímto postupem byla realizována zásada koncentrace řízení.

Žalobce dále vytýkal žalovanému, že neprovedl účastnický výslech a že nesprávně usoudil, že se nejedná o důkazní prostředek, který by byl v daném případě použitelný. V daném případě s argumentací žalovaného správního orgánu (*str. 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí*) lze souhlasit pouze částečně neboť i v případě, kdy procesní předpis výslovně nezmiňuje účastnický výslech jako jeden z důkazních prostředků, lze takovýto důkazní prostředek použít a přistoupit k výsledku účastníka. V rámci stavebního řízení má provedení účastnického výslechu ovšem omezený dopad a přínos takového důkazního prostředku je v podstatě velice zeslaben. Výslech účastníka řízení v tomto případě není určen k tomu, aby účastník touto formou uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech a aby se takovou formou účastnického výslechu vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomuto primárně slouží podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníků (*obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.2. 2014, čj. 6 As 147/2013-29, dostupný na www.nssoud.cz*). V souzeném případě mohl být oproti názoru žalovaného účastnický výslech proveden, ale skutečně hodnota tohoto účastnického výslechu by v daném případě byla nepřínosná, protože účastnický výslech by měl být zaměřen podle návrhu žalobce na skutečnosti, které se prokazují jiným způsobem a jinou formou. Takže s částečnou korekcí názoru žalovaného a s připuštěním omezené možnosti provedení účastnického výslechu žalobce, který by ale neměl váhu procesního prostředku způsobilého zvrátit výchozí skutková zjištění, soud konstatuje, že tato žalobní výtka není důvodná.

Žalobce dále namítal nesprávnost závěru žalovaného o opožděnosti důkazních návrhů předkládaných žalobcem. Soud shledal, že žalobce skutečně, jak ostatně vyplynulo i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, předkládal vlastní důkazní návrhy k prokázání svých tvrzení v rámci podaného odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto případě je nutno konstatovat, že žalovaný správní orgán správně poukázal na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého v odvolacím řízení k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Tímto požadavkem se do stavebního řízení promítá zásada koncentrace řízení. Stavební řízení je speciální v tom, že je ovládáno striktní zásadou koncentrace řízení, která posiluje tuto zásadu obecně platnou ve správním řízení a reaguje tak na situaci, kdy ve stavebním řízení se mohou objevit různé skupiny účastníků řízení, které jsou odděleny různými zájmy. Jedna skupina účastníků řízení může mít zájem na velice rychlém, okamžitém rozhodnutí o žádosti, jiná skupina může mít zájem na víceméně prodloužení doby na vydání rozhodnutí o takovéto žádosti a může tady být i skupina, která má zájem na tom, aby rozhodnutí nebylo vydáno vůbec. V tomto duchu se také žalovaný vypořádal s neprovedením důkazů které byly opožděně podány a měly prostor k uplatnění v dřívějším období v řízení před stavebním úřadem řádně vypořádal s odkazem na argumentaci uvedenou na str. 14 a 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Tato žalobní výtky není důvodná.

Další výtky žalobce směřovala na neúplnost skutkových zjištění týkajících se návrhu žalobce na předložení účetní uzávěrky za rok 2015 firmy pana H. k doložení její expanze se stoupajícím počtem zaměstnanců od doby jejího vzniku do současnosti. Pokud žalobce hodlal svoje tvrzení podpořit konkrétními důkazními návrhy, nic nestálo v cestě tomu, aby předkládal vlastní podklady, které jsou zjištělné z veřejně přístupných zdrojů ve vazbě na roky 2004 až 2014. Nemožnost dokumentovat křivku stoupajícího počtu zaměstnanců ve firmě k roku 2015, z důvodu, že účetní uzávěrka firmy za rok 2015 byla zveřejněna až 26.10. 2016 není argumentem pro to, že obdobné podklady z dřívějších období nemohly být žalobcem předloženy v průběhu řízení před stavebním úřadem v předchozím období. Ostatně je nutno konstatovat, že i s touto otázkou rozsahu firmy, rozsahu výrobní činnosti a tím i otázkou případně stoupající frekvence dopravní obslužnosti firmy se žalovaný zabýval a způsob, kterým se vypořádal s touto otázkou je v souladu s tím, co bylo podkladem pro rozhodnutí a závěry žalovaného ob stojí i ve světle formální logiky (*str. 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí*). Tato žalobní výtky není důvodná.

Druhá oblast žalobních tvrzení se týkala tvrzení o neúplnosti celého řízení, která vyústila až do nesprávného rozhodnutí o námitkách žalobce týkajících se dopravní obslužnosti stavby. V daném případě je nutno důsledně odlišovat rovinu soukromoprávní od roviny veřejnoprávní. Tvrzení žalobce, že se cítí být dotčen na svých vlastnických právech neoprávněným průjezdem vozidel vjíždějících na pozemek č.parc. 545/1 spadá do roviny soukromoprávní. V daném případě pro potřeby vedeného řízení stavebního je důležitá rovina veřejnoprávní a ta se zabývá pouze otázkou, zda pro potřeby dodatečně povolované stavby u stavby původní je zajištěna dopravní obslužnost, tzn., zda je zajištěn příjezd k této stavbě. Tato otázka byla předmětem šetření a rozhodnutí v době, kdy bylo rozhodováno o umístění původní stavby a vydání stavebního povolení k té stavbě. V tomto směru tedy otázka přístupu byla vyřešena v souvislosti s hlavní stavbou, a pokud v současné době v rámci řízení o dodatečném stavební povolení dalších staveb by měla být tato otázka otevírána, pak pouze tehdy, pokud by vyvstaly nové skutečnosti, které by dosavadní napojení na dopravní infrastrukturu v té dané oblasti vylučovaly. Takovéto skutečnosti ani nevystaly a proto

nebylo nutné tuto otázku znovu otevírat. Navíc je nutno konstatovat, že nelze tvrdit neúplnost skutkových zjištění pro řešení otázky dopravní obslužnosti. Je totiž nezbytné vycházet z doby, kdy byla podána žádost o vydání dodatečného stavebního povolení a podle této doby také odvozovat, podle kterého znění stavebního zákona je žádost o dodatečné stavební povolení posuzována. Tato žádost byla podána stavebníkem dne 24.11.2008 a je posuzována podle stavebního zákona v jeho znění účinném k 31.12.2012. Proto se neuplatní nová právní úprava, která v § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona ukládala k žádosti stavebníka připojit též stanovisko vlastníků veřejné dopravy a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení na dopravní infrastrukturu. Tento závěr vyplývá z čl. II. odst. 14 přechodných ustanovení k zákonu č. 350/2012 Sb. novelizujícího stavební zákon s účinností od 1.1. 2013. Pokud správní orgány neobstaraly takováto stanoviska, nelze jim přičítat porušení zákona, když v době, kdy posuzovaly žádost, stavební zákon takovouto náležitost nepožadoval. Neobstarání stanovisek dotčených orgánů státní správy není nedostatkem skutkových zjištění a není také porušením zákona. Žalovaný správní orgán se dostatečným způsobem s použitím projektové dokumentace (*Výkresy č. C-1, C-2 a C-3*) vypořádal s uplatněnými námitkami, rozhodl o nich správně, když je vyhodnotil jako věcně nedůvodné a nesprávné a shledal podmínky pro jejich zamítnutí s tím, že v daném případě pro vjezd ke stavbě dodatečně povolované u stavby původní není zapotřebí využívat pozemků žalobce č. parc. 542/2 a 542/3 a je namíste využít při dopravní obslužnosti objektů na pozemku parc.č. 545/1 v k.ú. Robčice u Štěnovic stávající dopravní infrastruktury používané od roku 2004 do současné doby. V tomto směru také tento druhý okruh žalobních důvodů soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Ve svém komplexu tedy žaloba byla vyhodnocena jako nedůvodná a bylo rozhodnuto o zamítnutí této žaloby na podkladě § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Žalovaný dosáhl v řízení procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnil, a proto soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Soud současně ve shodě s ust. § 60 odstavec 5 s. ř. s. rozhodl, že osobě na řízení zúčastněné se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud této osobě neukládal žádné plnění povinnosti, se kterou by byl spojen vznik nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 8. srpna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.